

gang skal dækkes ved andre Statter. Selve Toldloven vil i den Stikfelse, hvori den er kommen fra Landstthinget, efter den sædvanlige Beregningsmaade medføre et Indtægts- tab af 2,079,000 Kr., og til Dækning foreslaas en Forandring i Brændevinsbesatningen samt Indførelse af en Olfat, væsentlig paa bairisk Olf, hvorved der paaregnes en samlet Merindtægt af ca. $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Landstthinget har saaledes endog krævet nye Statter til et Beløb af ca. $\frac{1}{4}$ Million mere, end fornødent til fuld Dækning. For 9 Aar siden, da den nuværende gunstige finansielle Tilstand lige var begyndt, og da særlig Toldindtægterne indbragte flere Millioner mindre end nu, mente Landstthingets Toldudvalg at kunne gaa til en Nedsættelse af 800,000 Kr. uden Dækning, medens den da- værende Regjering endog vilde gaa til 1,500,000 Kr.

Til at stille en saadan Fordring har Regjeringen og Landstthinget især ladet sig lede af den Betragtning, at der forestaar store Statsudgifter i forskjellige Retninger. Om de Formaal, hvortil disse Statsudgifter skulde medgaa, er der imidlertid saa langt fra at her ske Enighed mellem Lovgivningsmagtens Faktorer, at det tværtimod maa anses for aldeles usikkert, baade naar og hvorledes de ville blive gennemførte. Under saadanne Forhold ser Flertallet ingen Aarsag, end sige Fornødenhed, for at holde Indtægter i Reserve hertil; det maa overlades Fremtiden, naar man engang enes om Noget heraf, at tage Bestemmelse om Tilveiebringelsen af de fornødne Midler til at afholde de dermed forbundne Udgifter. Flertallet haaber imidlertid, at man fra begge Sider vil kunne enes om at opgive en Del af de Statsindtægter, for hvilke der ikke haves Anvendelse for Tiden, og at lade Resten forblive til Raadighed for fremtidig Anvendelse. Naagtet ikke blot Statens Indtægter, men ogsaa dens Udgifter i de seneste Aar ere stegne en Del, er nemlig det aarlige Overskud dog saa stort, at der endog ved en betydelig Nedsættelse i Toldindtægterne

endnu kan blive et Overskud tilbage til at møde forestaaende Udgifter. Hertil kommer, at Statsindtægterne fremdeles maa antages at ville stige, ikke mindst ved det forøgede Udbytte af Toldindtægterne, og det ikke blot paa Grund af disses regelmæssige Stigning fra Aar til Aar, men ogsaa som Følge af den forøgede Omfætning og Virksomhed, der uundgaaelig vil blive fremkaldt, naar der indføres betydelige Toldlettelser i forskjellige Retning. Herigennem vil der ogsaa være Udfigt til senere Revision og Nedsættelse af andre trykkende Afgifter, hvad man ikke tør se bort fra, selv om man her nærmest har Blikket fæstet paa Told- og Skibsafgifterne. Den Indtægtsnedgang, som efter Flertallets Mening i hvert Fald bør lades uden Dækning, er, hvad Krigsstaten indbringer. Hvad man end mener om Hensigtsmæssigheden af dennes enkelte Satser, saa var Krigsstaten i sin Helhed, hvad allerede dens Navn tilkjendegiver, kun bestemt til at være en midlertidig Stat, paa hvis Ophør Befolkningen længe har haft et billigt Krav, da Krigens finansielle Virkninger forlængst ere ophørte, og da det Supplement, denne indirekte Stat havde i den samtidig paalagte direkte Krigsstat, ikke længer eksisterer, hvorved den derved tilfigtede Ligevægt mellem direkte og indirekte Beskatning er bleven yderligere forrykket. Medens det saaledes vel kan anses for rigtigt at bevare en Del af de ved Krigsstatloven indførte Afgiftsforhøielser, maa Flertallet derfor holde paa, at selve Krigsstatens Beløb eftergives Befolkningen ved en Toldrevision.

Ser man Sagen fra den tilfigtede Reforms eget Synspunkt, maa man komme til et lignende Resultat. Der vilde nemlig ikke vindes noget Væsentligt ved en saadan, blot Omlægning af de bestaaende Forbrugsafgifter, som Regjeringen og Landstthinget have foreslaaet, men man vilde for en væsentlig Del kun oversføre Byrden fra Nogle til Andre uden at give disse Erstatning derfor. Naar der nemlig ses bort fra Tarifens Simplifikation ved Positionernes Indskrænkning samt den dermed forbundne, mere syste-